

Coses de les quals no se n'ha parlat prou mentre tothom mira cap al consell de ministres del 21-D

Roger Palà

L'actualitat política catalana està centrada des de fa dies en les mobilitzacions d'aquest 21-D contra el consell de ministres que el Govern espanyol té previst celebrar a Barcelona. Han corregut rius de tinta sobre la multitud de 'manis' que hi ha previstes, sobre si hi haurà o no violència, sobre els grups que les convoquen, sobre la cimera entre Pedro Sánchez i Quim Torra... Un article d'opinió més sobre el tema podria fer col·lapsar Internet. Segur que les mobilitzacions seran massives, espectaculars i no exemptes de tensió, i, per tant, és lògic que tinguin espai als mitjans. Però, manllevant [la secció radiofònica del company Sergi Picazo](#), podríem dir que, **mentre estem mirant tots a la reunió ministerial, no hem acabat de parlar prou d'altres qüestions polítiques que també són importants.**

Per exemple: no s'ha parlat prou que **ningú no té ni idea de quin és l'objectiu de les manifestacions contra el consell de ministres** del 21-D. D'acord: hi ha moltes raons per sortir al carrer, hi ha molta gent empenyada i molts 'indepes' veuen el 'tour' ministerial com una provocació. I, com que ningú no sap exactament què fer, l'única opció que proposen els partits i les entitats independentistes sembla manifestar-se, encara que no se sàpiga amb quin objectiu. Però... què busquen les 'manis' de demà? Exigir al Govern de Sánchez que mogui fitxa amb els presos? L'objectiu és bloquejar la celebració del consell de ministres i que no es puguin reunir? Aturar el país de manera permanent fins a aconseguir la independència? Fa l'efecte que ningú no ho sap gaire.

En aquest sentit, i pel que fa al format de les mobilitzacions, no s'ha parlat prou que **l'independentisme no té gaire clar què implica i com es fa per convocar una aturada permanent i indefinida.** Sorpren la lleugeresa amb la qual alguns parlen del tema. Les vagues generals exitoses es preparen amb mesos d'antelació, incloent-hi els sindicats majoritaris i bona part de la societat civil, i no diguem ja la feina que s'ha de fer per convocar una vaga general indefinida, que en aquestes latituds i en aquest moment de la història són un unicorn tan mitològic com el [follet del federalisme](#). Si els independentistes catalans fossin capaços d'impulsar una protesta com la dels 'gilets jaunes' a França, potser es podria posar realment contra les cordes el Govern espanyol de torn.

Tampoc no s'ha parlat prou que la gent té dret a manifestar-se com vulgui i tantes vegades com vulgui. I que la desobediència civil no violenta és, com el seu nom indica, no violenta per definició. Que **tallar una carretera, bloquejar una via de tren o aixecar la barrera d'un peatge no és terrorisme.** I que posar en qüestió el dret a la protesta o a la manifestació ens apropa a un sistema cada cop més autoritari. L'independentisme no hauria de caure en el parany de la violència que volen imposar alguns mitjans de comunicació i partits polítics. Què és més violent: bloquejar un consell de ministres o salvar els bancs amb milers de milions d'euros públics que mai no tornaran?

Tampoc no s'ha parlat prou del premi a 'dircom' de l'any que hauria de rebre **la nefasta estratègia del PSOE de muntar el consell de ministres un 21-D a Barcelona** —un any just després de les eleccions imposades per l'article 155 i convocades per Mariano Rajoy— i, a més, fer-ho al centre de la ciutat, pensant que era una bona idea per rebaixar la tensió amb l'independentisme. Els socialistes semblen haver-se unit a **l'escalada verbal contra l'independentisme liderada per**

Vox, Ciutadans i el PP després del resultat nefast de les eleccions andaluses.

No s'ha parlat prou que **el PP i Ciutadans defensen sense cap rubor ja la suspensió de l'autonomia catalana**, tot i ser directament una proposta anticonstitucional. Han desprecintat l'article 155 i ja sembla que qualsevol excusa sigui bona per aplicar-lo quan, fins a l'any passat, era un tema tabú. De fet, el nou PP de Pablo Casado i els Ciutadans d'Albert Rivera ho han promès tants i tants cops —fins i tot en seu parlamentària— que ja no poden desdir-se'n: si guanyen les eleccions espanyoles, hauran d'aplicar el 155, tal com ha dit el mateix Casado, "sense consens". Vénen temps foscos a Madrid... i no sé si tothom se n'ha adonat.

I si parlem d'estratègia... No s'ha parlat prou que **l'independentisme —com a mínim el majoritari— s'està contraprogramant quan posa el focus en les 'manis' del 21-D**. Fins ahir, el més lògic hauria estat posar tota la carn a la graella per amplificar l'impacte de la vaga de fam dels presos polítics, una acció potent que ha quedat eclipsada per les declaracions de Torra sobre la 'via eslovena' i el 'crescendo' de tensió amb les 'manis' del 21-D. La veritat és que no s'entén gaire, però a hores d'ara... qui entén res?

Tampoc no s'ha parlat prou que **les bases d'ERC, del PDECat o la Crida de Puigdemont vulguin impedir el consell de ministres, però no vulguin impedir la reunió entre Torra i Pedro Sánchez**. Els neoconvergens i els republicans porten mesos negociant i arribant a acords amb el Govern espanyol... i fins i tot acaben de [donar llum verd al sostre de dèficit](#), pas previ per tirar endavant els pressupostos espanyols.

Però el més important de tot és que, a còpia de parlar de com bloquejar el consell de ministres, no s'ha parlat prou que, un any després de les eleccions del 21-D, **l'independentisme no ha fet un balanç crític dels últims anys**.

No s'ha parlat prou que **l'independentisme està orfe de direcció**. Hi ha consens que el lideratge de Quim Torra ha resultat ser flux, amb un discurs contradictori i captiu d'un relat èpic sobre l'adveniment de la República que es contraposa amb una realitat més que prosaica. No s'ha parlat prou que donar suport a una persona amb el perfil ideològic de Quim Torra com a president deu ser l'antítesi de la idea d'"ampliar la base", i que, tot i això, ERC segueix fent-ho. I no s'ha parlat prou que ERC i la CUP sumen més diputats que Junts per Catalunya, i, tot i això, [van decidir no presentar cap candidat alternatiu a la presidència](#).

No s'ha parlat prou que, tot i la majoria de diputats 'indepes', **les eleccions del 21-D les va guanyar Ciutadans**, un partit que va contra tots els consensos bàsics del catalanisme. El fet que aquest partit representi a data d'avui una part tan gran de la societat catalana hauria de ser la preocupació número 1 de qualsevol 'indepe'.

No s'ha parlat prou que **l'independentisme ha malbaratat la majoria parlamentària** guanyada amb sang, suor i llàgrimes el 21-D per un motiu que encara ni els mateixos partits 'indepes' han acabat d'entendre. A hores d'ara, la majoria 'indepe' no pot aprovar res mínimament sòlid.

No s'ha parlat prou que, tot i que la unitat segueix sent el gran 'mantra' del moviment, **l'ANC s'està convertint a marxés forçades en un partit polític**, i que a Barcelona el seu candidat serà, amb força seguretat, el filòsof mediàtic Jordi Graupera, forjat a les escoles de quadres convergents de tota la vida: la Fundació Trias Fargas / Catdem i la Fundació Catalunya Oberta, dirigida per Lluís Prenafeta, antiga mà dreta de Jordi Pujol condemnat per corrupció pel 'cas Pretòria'. En les pròximes municipals, a Barcelona hi haurà molt probablement quatre candidatures

independentistes, si no més.

No s'ha parlat prou que una part de l'independentisme no ha tingut prou valor per reconèixer que, tot i l'heroïcitat de l'1 d'octubre, **encara queda un tram de camí per recórrer si es vol aconseguir la independència**. Tota anàlisi que no reconegui de manera honesta aquesta realitat, i que pretengui vendre la idea que la independència és possible a curt termini, per algun tipus de 'momentum' místic, és una versió 2.0 del processisme que ens deia que tot aniria "de la llei a la llei" i que la UE reconeixeria sense problemes la independència catalana.

I no s'ha parlat prou de la veritat més dura, complicada i difícil d'entendre de totes les veritats: que qualsevol sortida de l'atzucac català —i espanyol— a curt o mitjà termini **passa perquè els partits 'indepes' s'entenguin amb el PSOE i Podemos**. I això implica renúncies de tota mena a tots els actors, que hauran de córrer el risc de pagar un preu davant les seves parròquies respectives. L'alternativa és quedar-se on som i arriscar-se al 155 permanent que voldrien el PP, Ciutadans i Vox.

Parlar una mica més de totes aquestes coses sense ser acusat de traïdor, botifler o repartidor oficial de pals a les rodes podria ser un primer pas per dibuixar un futur possible.